

JEM 143279_CC01

יום הכנסו בנשיאות

הוא הוא היום המסוגל לקבל על עצמו ללכת בדרכיהם אשר הורו

נשיאי החסידות, מן הבעל שם טוב ורבנו הזקן המייסדים תורת החסידות הכללית ותורת חסידות חב"ד ומפיצים אותם, ומנהיגי עם ישראל, וביחד עם זה משתדלים בגמילת חסד בממונם בגופם ובנפשם גם עם אנשים פשוטים - ועד נשיא דורנו, הוא כ"ק מו"ח אדמו"ר הכ"מ, המפיץ מעינות תורת החסידות חוצה ביתר שאת וביתר עז ומתעניין ומשתדל ומתעסק בטובת קטן וקטנה בישראל.

ודוגמת מה שהם עושים, מצווים ודורשים מאת כל אחד ואחת מהשייכים אליהם לעשות: להיות שר ופקיד, - להתעסק בתורת החסידות ולהפיצה, ולהשפיע על סביבתו בחזקת התורה והיהדות - וביחד עם זה להיות איש חיל, איש המעשה בענינים של קבלת עול בפועל.

וביום ב' ניסן, יום ההילולא של כ"ק אדמו"ר מהורש"ב ויום הכנסו בנשיאות של כ"ק מו"ח אדמו"ר הכ"מ, הוא הוא היום המסוגל לכל אחד ואחת לקבל על עצמו ועצמה ללכת בדרכיהם אשר הורו. בקבלה בר קיימא על כל השנה כולה, וע"פ הבטחתם, בכתב ובעל פה, הרי זה כלי לקבל ברכתם בגשמיות וברוחניות.

תורת

שיחות, אגרות ויומנים
בענינא דיומא

גליון קפט (ב)

גליון חגיגי ומוגדל
לכבוד יו"ד שבט

יו"ל לחיזוק ההתקשרות
לכ"ק אדמו"ר נשיא דורנו
וצוקללה"ה נבג"מ זי"ע

ועש"ק פ' בא
ה'תשפ"ג - שנת הקהל
מאה ועשרים שנה להולדת כ"ק אדמו"ר
יוצא לאור ע"י
'מטה הקהל'
שע"י

והתלמידים השלוחים
לישיבות תומכי תמימים לייבאוויטש באה"ק

אזוירת יו"ד שבת כבר נרגשת בחלל האויר לפני הצהריים נודע שכ"ק אד"ש יחלק הערב קונטרס!

תכונה מיוחדת ניכרה בקהל לקראת האירוע, הז בקרב האורחים הרבים שהגיעו, והז בקרב המקומיים.

יומן מבית חיינו מימי ד' שבת - יו"ד שבת תשנ"ב - כקביעות שנה זו

"לכה דודי" ניגנו בניגון "כי הנה כחומר", ובהמשך - בניגון "חיילי אדוננו". בסיום עודד כ"ק אד"ש כו"כ פעמים, והשירה נמשכה לזמן מה.

בקדיש שלפני "כגוונא" הסתובב כ"ק אד"ש לצדו, הביט לעבר בני משפחת גוטניק שי' שאמרו את הקדיש. אחר הסתובב לגמרי כבסיום התפילות, והביט כמחפש.

לשמוע נעמד כ"ק אד"ש מיד בתחילת "השכיבנו" (שלא כרגיל).

בסיום התפילה אמר 'גוט שבת' לעבר הקהל, ויצא בעידוד השירה. בצאתו מהזאל הושיט יד לכ"ק אד"ש לשלום, כ"ק אד"ש החזיר לו ועודדו.

הביט לעבר מודעה על שיעור לכהנים שיתקיים השבוע בעז"ה.

יום השבת קודש פרשת בא, ו' שבת

כ"ק אד"ש נכנס להתוועדות בעודדו את שירת הקהל עד הגיעו למקומו.

הבקבוק ממנו מוזג כ"ק אד"ש בשבועות האחרונים הוא בקבוק אחר ושונה (גדול יותר) מקודמו - הבקבוקון שהיה עד אז.

אחר שבירך על היין, החל הקהל לנגן "עס קומט שוין די גאולה", כ"ק אד"ש עודד את השירה בהנפת ידו מפעם לפעם, נתן גם פרוסה מהעוגה לילד שארף שי'.

בשיחה הראשונה אמר כ"ק אד"ש שכל יהודי גם מי שנמצא בתחילת העבודה שייך וצריך להיכנס לפני ולפנים - "בא אל פרעה" - אל הגילוי שלמעלה מכל סדר ומדידה והגבלה, "העשירי יהיה קודש".

לקראת הסיום התבטא ש"ה...הגאולה היתה צריכה לבוא מזמן, אלא שמאיוו סיבה שאינה מובנת כלל וכלל - הדבר התעכב עד עתה ועכ"פ עתה - תבוא".

בהמשך התבטא שפתיחת ה"עינים הרוחניות" כבר ישנה אצל כאו"א מישראל, ו"חסרה רק "פתיחת העינים" לראות ענין זה גם בעיני בשר גשמיות".

אחר השיחה ניגנו "שובה ה' עד מתי", כ"ק אד"ש עודד את השירה בתנועות חזקות. כן עודד לעבר רבה של אילת הרב יוסף שי' העכט.

בשיחה השני' התייחס כ"ק אד"ש ליציאה מרוסיה, שגם בזמן שקודם הגאולה מתקיים הענין של "בשלח פרעה" באופן שמסייעים מרצונם הטוב. את השיחה סיים כ"ק אד"ש במילים "תיכף ומיד ממש ממש".

ניגנו 'שישו ושמחו בשמחת הגאולה', לאחמ"כ הורה לש"ץ לנגן "שיבנה". הש"ץ ניגן והקהל הצטרף לשירה, באמצע הורה בחיך להרה"ח ר' שלום דובער שי' ליפשיץ לומר "לחיים".

יום חמישי, ד' שבת

תפילת שחרית התקיימה כרגיל.

למקוה נסע כ"ק אד"ש ב-1:10, ולאהל ב-2:45 (מוקדם מהרגיל), לפני כניסתו לרכב חילק מטבעות למוזכרים ועוד. גם בחזרתו הקדים כ"ק אד"ש ובשעה 5:20 הגיע ל-770.

אחרי תפילות מנחה ומעריב החלה חלוקת השטרות עלי' הודיע כ"ק אד"ש לפני התפילה. כ"ק אד"ש חילק דולר לכאו"א. לכו"כ חייך. לר' הערי שי' שפיגל נתן כ"ק אד"ש דולר נוסף.

בסיום הניח כ"ק אד"ש שני שטרות בסידורו, נגע בפרוכת, אך לפני שפנה ללכת הגיע במרוצה יהודי שעוד לא קיבל, כ"ק אד"ש הוציא מסידורו את השטרות ותוך כדי חיוך רחב.. מסרם לו.

אחר יצא את הזאל בעידוד השירה, וכן למעלה עודד את שירת הילדים שי'.

יום שישי, ה' שבת

בצאתו מתפילת שחרית עודד את השירה.

מאוחר יותר נודע שכ"ק אד"ש ייצא להלוייה של האשה החשובה הרבנית שושנה רייזל גוטניק ע"ה.

בשעה 12:25 יצא כ"ק אד"ש, הביט על בעלה הרה"ג ר' חיים שי' גוטניק, ופניו הק' היו נראים מאוימות.

הגיע אל מאחורי הארון, וההלוי' החלה להתקדם.

הפעם הלך כ"ק אד"ש (יותר מפעמים קודמות) עד קרוב למשרדי כולל חב"ד. שם נעמד כ"ק אד"ש בצדי הכביש (בין רכבים חונים) והביט לעבר הרכב שבו הארון שהמשיך לנוע, כשאחוריו שיירת המכוניות הנוסעים לביה"ח, כ"ק אד"ש המשיך להביט לעברם עד שעברו כולם. אח"כ ניגש כ"ק אד"ש לאמצע הכביש, עמד והביט זמן מה לכיוון אליו נסעה ההלוי', אחר פנה ועלה על המדרכה. הלך לאורכה [סמוך ל-770 הלך בין קירות העץ (המקיפות את אתר הבני') לבין גדר מאולתרת, והביט לעבר שני הפתחים]. ליד הדלת הוכן ספל מים

ע"ג כסא. כ"ק אד"ש נטלו בימינו והעבירו לשמאלו ונטל ידיו שש פעמים לסירוגין, אחר ששטמו על צדו ע"ג הכיסא וניער את ידיו, הביט לעבר המזווה ונכנס פנימה. בהלוי' השתתף קהל רב. לתפילת מנחה נכנס כ"ק אד"ש בשעה הקבועה, תוך כדי עידוד השירה. בסיום התפילה סימן לחלוקת שטרות, חילק לכאו"א שני שטרות. בסיום, הניח שני שטרות בסידורו (שעדיין נשאר בו הדולר מפעם שעברה), נגע בפרוכת ויצא תוך כדי עידוד שירת הקהל.

לקבלת שבת' נכנס כ"ק אד"ש ב-5:20 לערך.

מעצמו וראו

כ"ד טבת תשי"ב

ואם הארט באיזה אופן תהי' ההילולא?!

וגם כשיעזור הקב"ה שעד או כבר תהי' ביאת משיח צדקנו, ומה גם ש"הקיצו ורגנו שוכני עפר", והוא בתוכם, יכול להיות עוד לפני"ז, ויש כמה ראיות בש"ס ומדרשים שיכול להיות הענין ד"הקיצו ורגנו" אצל יחודי סגולה לפני"ז, וגם הי' לפני"ז; ובפרט כאשר המדובר בנוגע לנשיא שצריך להוציא את צאן מרעיותו מחושך כפול ומכופל כזה -

אין זה מבבל לסדר האמור ביום ההילולא, כיון שגם או יהי' זה יום ההילולא, ומה איכפת (וואָס האַרט!) אם זה באופן למטה מעשרה טפחים או למעלה מעשרה טפחים?! - וכיון שאין סתירה בדבר, יכול להיות הסדר כדאשתקד.

בצאתו עודד את השירה, גם עודד לעבר המזכיר הריב"ק שי.
לפני שנכנס לחדרו בירך נוסעים לדרךם.

יום ראשון, ז' שבט

לתפילת שחרית נכנס כ"ק אד"ש ב-15:10.

תפילת מנחה התפלל כ"ק אד"ש בג"ע התחתון ב-1:45. ב-2:50 יצא כ"ק אד"ש לחלוקת הדולרים, שנמשכה עד 6:10.

כ"ק אד"ש נכנס לתפילה בזאל למעלה ב-7:05, המשיך לעודד גם לאחר שהניח את הסידור על הסטענדרע.

יום שני, ח' שבט

בשחרית לאחר קריה"ת, נגע כ"ק אד"ש בפרוכת ונישק.

למקוה נסע כ"ק אד"ש ב-1:35. ב-2:45 יצא לאהל וחילק לפנ"כ מטבעות לצדקה למזכירים שי ועוד.

ב-6:15 לערך חזר כ"ק אד"ש ל-770, וכעבור דקות מספר נכנס לזאל למטה לתפילות מנחה ומעריב. בעלותו לכימת התפילה עודד אך לא הסתובב. בצאתו עודד את השירה 'עס קומט שוין די גאולה'. היום נתלו מודעות ע"ד התוועדות שתקיים ביו"ד שבט מטעם גבאי בית הכנסת. כן י"ל היום המאמר ליו"ד שבט. הפתח דבר נושא את התאריך "מוצש"ק פ' בא".

יום שלישי, ט' שבט – ערב יום הבהיר יו"ד שבט

לתפילת שחרית נכנס כ"ק אד"ש לפני השעה עשר, הסתובב לעודד את השירה. כן עודד את השירה בעת צאתו מהתפילה.

לפני הצהריים נודע שכ"ק אד"ש יחלק הערב קונטרס! תכונה מיוחדת ניכרה בקהל לקראת האירוע, הן בקרב האורחים הרבים שהגיעו, בהם שלוחים רבים ותל' התמימים שהגיעו מרחבי העולם, והן בקרב המקומיים.

לתפילת מנחה יצא כ"ק אד"ש מחדרו ב-3:35, נתן את הסידור לחתן, וחילק לכל הילדים וההורים שי. כשיצא מגעה"ת המשיך לחלק לכל אלו שעמדו שם.

למטה עודד כ"ק אד"ש את השירה. הקהל גדול בלעה"ר, ואווירת יו"ד שבט כבר נרגשת בחלל האויר.

בסיום התפילה סימן לחלוקת דולרים, וחילק דולר א' לכאור"א. לכו"כ חייד. לכמה שאמרו לכ"ק אד"ש ע"ד יום הולדתם, איחל "שנת הצלחה".

בעת השירה, כשניגנו "שובה ה'", עודד כ"ק אד"ש פעם א' בב' ידיו הק' יחד!

בסיום החלוקה הניח שני שטרות בתוך סידורו, ויצא תוך כדי שמעודד את השירה. על תפילת מעריב הוכרו לשעה 7:00.

תפילת מעריב התקיימה בזמנה, 770 הי' מלא וגדוש מפה לפה. כ"ק אד"ש נכנס לזאל בשעה 7:00, נגע בפרוכת, ונעמד ליד עמוד התפילה שהוכן במיוחד. כעבור שניות מספר פתח בקול ב"והוא רחום".

את הקדיש שלפני שמו"ע, אמר מתוך דף הקדיש.

בסיום התפילה פנה כ"ק אד"ש וניגש לשולחן החלוקה, שם שאל את הריל"ג אודות אברך א' באם נמצא. טרם התחיל לחלק, פתח בדברים קצרים, שתוכנם הוא שנמצאים ביום שלישי שהוכפל בו כי טוב, ונכנסים ליום הרביעי בו נתלו המאורות, והנתינה לצדקה תורו עוד יותר את הגאולה. שבה יהיו "שני המאורות הגדולים". מיד אח"כ החל בחלוקת הקונטרס.

בשיחה השלישית עורר כ"ק אד"ש על ענין של מעשה בפועל - ההכנות ליום ההילולא אצל אנשים נשים וטף, "וכ"א יחליט על פעולות המתאימות לענינו".

אח"כ התבטא בביטוי לא רגיל - שנמצאים עתה ב"זמן הכי נעלה" ("די העכסטע צייט בלשון העולם") - בו צריכה לבוא הגאולה תיכף ומיד. וגם ההחלטות יהיו - "באופן הכי נעלה" ("אויפן העכסטן אופן"), שזה יזרו יותר את הגאולה.

אחרי שיחה זו ניגנו את "מארש ראש חודש כסלו".

בשיחה הרביעית דיבר כ"ק אד"ש באריכות במעלת נשי ובנות ישראל (כנראה בקשר לנפטרת הרבנית ר. גוטניק ע"ה). בין הדברים אמר ש"מכיון שנשיא דורנו התמסר לכל אנשי דורו, לכל נשי דורו ולכל טף דורו - הרי כשיקויים "הקיצו ורננו שוכני עפר" קמים הם יחד עמו תומי".

ניגנו ניגון שמחה, וכ"ק אד"ש עודד את השירה.

בשיחה החמישית הזכיר כ"ק אד"ש שוב על החלטות טובות בהכנות של כאור"א ליום ההילולא. ובמיוחד בנוגע לנשים, כפי שנשיא דורנו התעסק במס"נ מיוחדת להפצת התורה גם לנשים.

בסיום הזכיר על חלוקת המשקה, וסיים "גאולה... תומי" ממש, והוא העיקר!".

אחרי שיחה זו עלו מקבלי המשקה, ולאחר אמירת 'לחיים' על הכוס לתוכה מזג כ"ק אד"ש.

בסיום החלוקה התחיל כ"ק אד"ש לנגן ניגון ההקפות לאביו הרלו"צ ז"ל, ועודד את השירה, גם לעבר הרה"ג הרה"ח ר' יוסף שי' העכט. באמצע טעם מהמוזנות. על הרה"ח משה שי' קוטלרסקי שאמר "לחיים", המשיך כ"ק אד"ש להביט וסימן שיאמר על כוס גדולה.

כמה אורחים נכחו בהתוועדות, וביניהם: ד"ר יצחק דוד שי' יועץ ראש הממשלה לעניני תפוצות, וכתב מה"ניו יורק טיימס".

כ"ק אד"ש הזכיר על אמירת ברכה אחרונה, וההתוועדות הסתיימה - 3:20.

כשניגנו ב"שים שלום" במנחה, עודד כ"ק אד"ש בשתי ידיו הק'. בעת הקדישים הביט לעבר בני משפחת גוטניק שליט"א.

בצאתו עודד את השירה.

לתפילת מעריב במוצש"ק נכנס כ"ק אד"ש לזאל הקטן ב-5:35 בעודדו את השירה "דידן נצח", והפעם שלא כרגיל - גם לאחר שנעמד ע"י הסטענדרע המשיך לעודד מעט כששירת הקהל מתגברת לרגע, אך מיד התחילו בתפילה. לפנ"כ הביט לעבר השעון. אחר התפילה, בשעת ההבדלה, הביט לעבר המבדיל, אח"כ הסתובב מעט, סקר את הקהל והביט על השעון.

מעמנו וראו

ש"פ בא תשנ"ב

אהרן אחיך יהיה נביאך!

ואע"פ שלא שייך לשאול שאלות על הנהגת הקב"ה בעולמו, ובפרט עם נשיא הדור, ולא שייך לומר "איך הי' צריך להיות", ו"איך לא הי' צריך להיות" - אעפ"כ, קבע הקב"ה את הסדר ש"איני מבקש לפי כחי אלא לפי כחך", שישתדלו להבין בשכל אנשי של כל יהודי "לפי כחך".

וריש לומר, שזה שהי' כך אצל כ"ק מו"ח אדמו"ר, ה"ז ע"ד מה שהי' אצל משה בדורו: מכיון שלא נשלם הבריור, לכן "הדיבור הוא בגלות" (ומשה מצ"ע הוא למעלה מהגילוי בדיבור), והקב"ה לא ריפא אותו, אלא עשה נס ש"אנכי אהי' עם פיך", יהיו דבריו נכונים!

והתיקון ומילוי הדבר בתכלית השלימות נפעל - בכחו של בעל ההילולא - ע"י הנשמות בגופים, נשמות בריאות בגופים בריאים, של דורנו, הדור התישעי, שבכותנו לפעול את תפקידו של "אהרן אחיך יהי' נביאך", ע"י הביטוי דיבור בפועל (באופן ד"הקול נשמע בית פרעה"), ובשפע רב, הדברי תורה והוראות וכו' דבעל ההילולא, עד שדורנו זה הוא הדור בו יתקיים - ותיכף ומיד ממש - "שלא נא ביד תשלח", שע"י משיח צדקנו מתמלא בשלימות גילוי האורות בכלי הדיבור.

בדורנו נוגע בעיקר הענין ד"זרח השמש!"

בנוגע לב' ניסן - ישנם ב' ענינים (ענין א' ידוע ומפורסם לכל, וענין הב' - שמסיבות שונות אין שימת לב לענין זה בנוגע לפועל):

ב' ניסן הוא: (א) יום ההילולא דכ"ק אדמו"ר מהורש"ב נ"ע, (ב) יום התחלת הנשיאות דבנו יחידו - כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו.

ובלשון הכתוב: "זרח השמש ובא השמש", היינו, כאשר "בא השמש" - הסתלקות כ"ק אדמו"ר מהורש"ב נ"ע, הנה תיכף ומיד נפעל הענין ד"זרח השמש" - התחלת הנשיאות דממלא מקומו, בנו יחידו, כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו.

למרות שבסדר הזמן "ובא השמש" קודם

...והנה, אע"פ שמצד סדר הזמנים ישנו לכל לראש הענין ד"בא השמש", ורק לאחר"ו שייך הענין ד"זרח השמש", וכמרו"ל אין מלכות נוגעת בחברתה אפילו כמלא נימא אעפ"כ. ביחס אלינו נוגע ושייך יותר הענין ד"זרח השמש", זריחת שמשו של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו.

דהנה, ענינו של נשיא הדור שייך לכל בני הנמצאים בדורו, היינו, שהוא הנשיא דכל בני שבדורו "מנער ועד זקן טף ונשים". ויתירה מזו: נשיא הדור הוא הנשיא על העולם כולו (כל עניני העולם שבדורו), כי כל העולם כולו נברא "בשביל ישראל שנקראו ראשית", והוא הנשיא דכל בניו.

ומזה מובן, שכאשר מדברים אודות דורנו - נוגע ושייך בעיקר זריחת השמש דב' ניסן, היינו, התחלת הנשיאות דכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו. כי מאחר ש"בתר רישא גופא אזיל", מובן, שענינו של נשיא הדור נוגעים ושייכים ביותר לדור זה בנוגע למעשה בפועל, ש"המעשה הוא העיקר".

אין נוהגים לומר מזל טוב באופן גלוי

אבל לאידך - כאשר מתבוננים במנהגי החסידים בנוגע לפועל, רואים שהענין ד"ובא השמש" מתבטא בענינים של מעשה בפועל, כידוע מנהג החסידים במשך כמה שנים (יותר משני חזקה) ללמוד משניות ולהוסיף בנתינת הצדקה כו'; ואילו בנוגע לענין ד"זרח השמש" - לא מצינו מנהגים מיוחדים בנוגע לפועל.

וטעם הדבר - כי בענין זה גופא "בתר רישא גופא אזיל": בנוגע ל"בא השמש" - ישנו הענין דשבעה ושלושים וכו', ואילו בנוגע ל"זרח השמש" - הרי הענין דאמירת "מזל טוב" (באופן גלוי, הנשמע לרבים - כמנהג פולין) אינו מנהג חב"ד (לא נשמע מעולם מנהג כזה אצל חסידי חב"ד).

וזאת - אע"פ שבהכרח לומר שישנו ענין זה, שהרי מפורש בפסוק "ובא השמש וזרח השמש", ויתירה מזו: הענין ד"זרח השמש" מתחיל עוד קודם ש"בא השמש", ובלשון חז"ל: עד שלא שקעה שמשו של זה זרחה שמשו של זה [וכמובן שזהו באופן ד"אין מלכות נוגעת בחברתה אפילו כמלא נימא"], וטעם הדבר - כי העולם לא יכול להיות ללא "שמש", אבל אעפ"כ, אין נוהגים בחב"ד לומר "מזל טוב" - באופן גלוי, הנשמע לרבים.

מתעסקים ב"ובא השמש" כי כך רוצה נשיא דורנו

והנה, משנת שבנוגע ל"בא השמש" ישנו הענין דשבעה ושלושים כו' - הרי זה רק בשנה הראשונה. ובנדוד - הרי גם בשנה הראשונה הופסקה האבילות דשלושים ע"י חג הפסח ("ראשון לרגלים"), היינו, שגם אז ה' ענין זה רק במשך כשבועיים ימים. אבל בשנים שלאח"ז - הרי הענין ד"בא השמש" שייך רק באותו יום עצמו (ב' ניסן), וביום זה גופא - הרי מקצת היום ככולו (שזוהי ההלכה בנוגע לענינים אלו), ואילו עיקר ההדגשה ביום זה (מלבד מקצת היום) היא - בנוגע לענין ד"זרח השמש".

ועפ"ז מובן שכאשר "הימים האלה (ב' ניסן) נזכרים ונעשים" מידי שנה בשנה - מודגש בעיקר הענין ד"זרח השמש" (מאחר ששוב לא שייך הענין דשבעה ושלושים כו'). ובפרט ע"פ האמור לעיל שבנוגע לדורנו נוגע ושייך במיוחד הענין ד"זרח השמש" - התחלת הנשיאות דכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו.

אבל אעפ"כ, צריכים להתחיל עם הענין ד"בא השמש" (לימוד הוראה בנוגע לפועל מענינו של בעל ההילולא) - כי כן הוא רצונו של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו ("זרח השמש"), כמובן ממכתביו ושיחותיו, ואפילו - ממאמריו.

שיחת ש"פ ויקרא ג' ניסן תשמ"ב

מעמדו וראו

ירד שבת תשכ"ג

"זרעו בחיים"

וזהו מענה הגמרא: הן אמת ש"חנטו הנטייא כו" את גופו של יעקב, אבל, חיי יעקב התבטאו בכך שהעמיד את עם ישראל, "עם" שלא יתפעל מהעולם וההסתר של העולם, ואדרבה, בעולם גופא ימשיך חיים אמיתיים וכנ"ל ס"ד, ע"י ההתקשרות עם הו' אלקים, אלקים חיים, ואז, הנה "זרעו בחיים" פועל שגם יעקב חי ("אף הוא בחיים").

ומזה מובן גם בנוגע לגדולי ונשיאי ישראל בכל דור ודור, שגם אצלם היתה הנהגה כזו, שהחיות והלהט שלהם ("זייער קאך") לא ה' בענינים הקשורים עם הגוף מצד ענינו של הגוף, אלא רק באופן שהגוף הוא ממוצע שעל ידו יכולים להמשיך אלקות בעולם, ולהעלות את העולם ולקשרו באלקות, ולכן, גם כאשר ישנו מצב שהתורה אומרת שצריך להיות "ספרו ספדייא ותנטו תנטייא", הנה לאחריו כן רואים ש"יעקב אבינו לא מת", כיון ש"זרעו בחיים".

משה רבינו שבדורנו מכריז: והבאתי אתכם אל הארץ!

בעשירי ל"עשתי עשר חודש" השתא ימלאו ארבעים שנה להנשיאות דכ"ק מו"ח אדמו"ר כנשיא התשיעי, שאז נעשית שלימות העבודה דדור התשיעי - בכל עניני התומ"צ, כולל ובמיוחד בהפצת המעיינות חוצה - באופן ש"נתן ה' לכם לב לדעת ועינים לראות ואזנים לשמוע", "קאי איניש אדעתי דרבינו".

ובעמדנו "בארבעים שנה בעשתי עשר חודש באחד לחודש", "ראש חודש" שכולל כל ימי החודש, וכולל ובפרט יום העשירי שבו (העשירי יה' קודש) - מכריז משה רבינו שבדורנו, כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, ועד"ז ניצוץ משה שבכאור"א מישראל:

"רב לכם שבת בהר הזה", "הרבה גדולה לכם ושכר . . קבלתם תורה כו", כבר נשלמו כל מעשינו ועבודתינו ובריבוי מופלג, ובאופן גלוי לעין כל, "אלה הדברים", ולאידך, הענינים הבלתי רצויים שהיו בעבר - שבודאי נתתקנו ע"י התשובה, ובפרט ע"י הפעולה ד"שאו את ראש בני ישראל" ע"י רבותינו נשיאינו (נשיא מלשון נשיאות) עד לנשיא דורנו כ"ק מו"ח אדמו"ר - מזכירים ברמז בלבד, בשביל העילוי דאתהפכא (כנ"ל ס"א).

ולכן - ממשיך משה רבינו שבדורנו, כ"ק מו"ח אדמו"ר, בהכרזתו - "פנו וסעו לכם גו' בואו ורשו את הארץ אשר נשבע ה' לאבותיכם גו'" - הכניסה לארץ בגאולה האמיתית והשלימה, שאז יהי' שלימות הגילוי דבחי' אחד עשר, "אנת הוא חד", ובלשון הכתוב בפרשת השבוע - "והבאתי אתכם אל הארץ", לשון חמישית של גאולה, הקשור עם גילוי בחי' החמישית.

א הקהלה איד!

כאשר מסתכלים עליו, רואים בגלוי שכאן הולך ("עס גייט ארום") "הקהל"!!! (לל'ג דחה'ס תשמ"ח)

"ולכל בני ישראל היה אור במושבותם", כמו בהקהל

נאמר בפרשתנו "ולכל בני ישראל הי' אור במושבותם", וע"פ הידוע והמדובר כמ"פ, תורת הבעש"ט שבכל דבר ודבר יש הוראה בעבודת האדם לקונו. יש ללמוד - עכ"פ בקיצור - הוראה מענין זה לימינו אלו ובהוספת העניין המיוחד דשנה זו, שהיא שנת הקהל את העם, האנשים והנשים והטף.

"לכל בני הי' אור במושבותם" הי' הרי בזמן שבני ישראל היו במצרים, עוד לפני שהגיע זמן יציאת מצרים (שהרי כשהגיע הזמן לצאת ממצרים "לא עיכבן אפי' כהרף עין"), ועכ"ז הי' לבני ישראל אור במושבותם. עי"ז שהם התנהגו עפ"י הוראות משה. עניין זה המובא בפרשתנו רומז על עניין כללי דתכלית מעשינו ועבודתינו, כמו מצוות הקהל, שיש בה ענין כללי, אשר בהתבוננות בו, ניתן לראות את תכלית מעשינו ועבודתינו.

כפי שרואים שמטרת מצוות הקהל הוא לעורר ולפעול אצל יהודים ש"ושמרו את דברי התורה הזאת", וצורת ההתעסקות בזה צריכה להיות ע"י שמעמידים את המושפע במצב כזה שנהפך בעצמו להיות משפיע. שזה הענין של פירות ופירי פירות, בנים ובני בנים, ש"התלמידים קרויים בנים והרב קרוי אב", ופעולתו נמשכת עד סוף כל הדורות.

ובזה פועלים גם לקיים את רצונו ותאוותו של הקב"ה, ש"נתאוהו הקב"ה להיות לו דירה בתחתונים" עי"ז שיהי' "ושכנתי בתוכם - בתוך כל אחד ואחד מישראל".

שעי"ז נהי' מצב של "באתי לגני - לגנובי", שדוקא עוה"ז התחתון שאין תחתון למטה הימנו, עולם לשון העלם, נהי' מקום של תענוג וטויל, שעשועים שעתידי הקב"ה וצדיקיא להשתעשע בגי"ע - שעל אף חושך העולם מצ"ע, "הי' אור במושבותם".

שזה תלוי במעשינו ובעבודתנו, ובפרט בחושך כפול ומכופל, שאז אתכפיא סטרא אחרא ואתהפכא סט"א, ואסתלק יקרא דקוב"ה באופן של הסתלקות שעניינה הוא גילוי שאין כמוהו, כמבואר בארוכה בהמשך "באתי לגני" של יום העשירי בשבט.

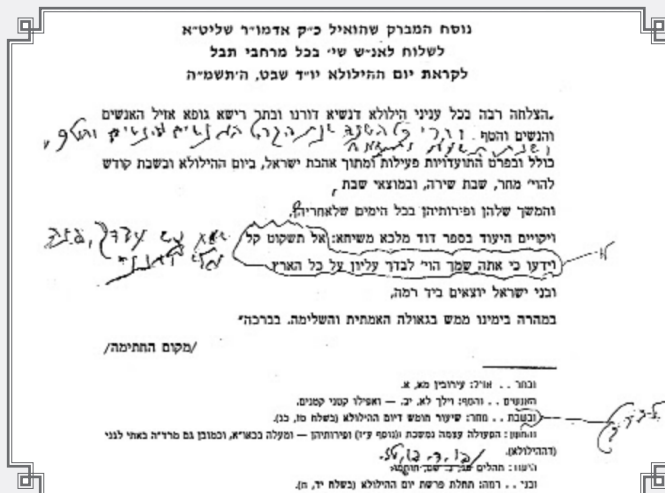
חשיחת ר"ח שבט ה'תשמ"א

והרי כל השנה שנת הקהל האנשים והנשים והטף

לפני כל מועד או יומא-דפגרא היו מכניסים לכ"ק אדמו"ר טיוטא של מברק מקביעות וזה בשנים הקודמות, וכ"ק אדמו"ר היה מתקן, מוסיף ומסדר על הדף בהתאם לשנה. לפנינו הגהת כ"ק אדמו"ר על מברק שנשלח לרגל יו"ד שבט ה'תשמ"ח - שנת הקהל, ונערך ע"ג המברק לשנת ה'תשמ"ה שהיה בקביעות וזה.

פענוח הכתי"ק (הוספות כ"ק אדמו"ר מובאים בהדגשה):

נוסח המברק שהואיל כ"ק אדמו"ר שליט"א לשלוח לאנשי ש"י בכל מרחבי תבל לקראת יום ההילולא יו"ד שבט, ה'תשמ"ה

"הצלחה רבה בכל עניני ההילולא דנשיא דורנו ובתר רישא גופא אזיל האנשים והנשים והטף. והרי כל השנה שנת הקהל האנשים והנשים והטף, ושנת תשמח ותשמח

כולל ובפרט התועדויות פעילות ומתוך אהבת ישראל, ביום ההילולא ובשבת קודש להוי' מחר, שבת שירה, ובמוצאי שבת,

והמשך שלהן ופירותיהן בכל הימים שלאחריהם.

ויקויים היעוד בספר דוד מלכא משיחא: שמח נפש עבדך, פנה אלי והנני

ובני ישראל יוצאים ביד רמה,

במהרה בימינו ממש בגאולה האמיתית והשלמה.

בברכה"

/מקום החתימה/

וזהו גם כללות הנקודה שבתחילת המאמר - שהנשיא מורה לאנשי דורו הוראה בעבודת הבורא, שהיא המלחמה עם הצד שכנגד:

צריכים לידע, שזהו דבר ברור, ש"עיקר שכינה בתחתונים היתה", ואילו השינוי שנעשה בזה אינו אלא מצד החטא, שנפעל כתוצאה מזה ש"יצר לב האדם רע מנעוריו", וגם ענין זה הובהר כבר מתחילה עי"ז שבא אברהם והתחיל להוריד את השכינה למלעלה למטה, עד שבא משה והורידה לארץ, באופן ש"באתי לגני לגנובי, למקום שהי' עיקרי תחילה". והרי ענינו של "משה" הוא "עד הים האחרון" - "עד היום האחרון" (כפי שמביא רש"י מספרי), והיינו, שעד היום האחרון ישנו מבט של משה רבינו ("משה רבינו" קוק), ע"י הנשיא שבכל דור ודור, עד לבעל ההילולא, שפועלת גם ב"יום האחרון" שיהי' הענין ד"ראה החילותי תת לפניך גו'".

וענין זה נמשך אצל כל אחד מישראל בנוגע לעבודה בפועל שיוצא למלחמה בבטחון גמור, ועד שיכול לשיר שיר של נצחון, כיון שדבר ברור אצלו שינצח וימלא שליחותו בעולם, לעשות מכל העולם דירה לו ית'.

יו"ד שבט תשכ"ט

משה רבינו'ס א קוק!

בקשר עם יום הבהיר יו"ד שבט בו נעשה כ"ק אדמו"ר נשיא ומנהיג דורנו מובא בזה לקט מאגרות כ"ק אדמו"ר בעניין ההתקשרות מהתקופה הסמוכה לקבלת הנשיאות

”ויתבונן בחלק היפה אשר ניתן לו שהוא מתלמידי ומקושרי נשיאנו”

...כדי להקל עליו עבודה זו הנה זיכהו השי"ת אשר הוא חסיד, דהיינו שנשמתו היא פרט מנשמת הצדיק הכללית, ואם חסר איזה דבר בהנשמה פרטית, הנה על ידי התקשרות הראוי נמשך כל החסר לו מהנשמה הכללית, ואמר הרבי בפירוש אשר כשלקח ע"ע הנשיאות התנה שיהי זה בסוד ורחמים, ומאז, משנת תר"פ ועד עתה הנה עומד הוא ומשמש וממשיך לכל תלמידיו חסידיו ומקושריו כח תויות בעבודת השם, הכוללת בתוכה הן הענינים שבין אדם למקום והן הענינים שבין אדם לחברו;

...ואחר כל זה אשר כל הנ"ל יש אצלו, הנה מתאונן הוא אשר אין לו בזה סיפוק ואינו מרגיש חיות, ורק מרגיש שחסר לו מה שהוא.

אם לקולי הוא נשמע, יעזוב את ההתאוננות היתרה בהרגשת עצמו מה חסר לו ומה יש לו, ויתבונן בחלק היפה אשר ניתן לו שהוא מתלמידי ומקושרי נשיאנו הוא כ"ק מו"ח אדמו"ר הכ"מ, וישמח בשמחה גדולה בחלקו זה וימשיך השמחה בפעולות ממשיות ממש למלא את רצון משלחו, אשר הכוחות על זה ניתנו לו ואינו חסר אלא הרצון.

וכאשר יבטל רצונו מפני רצון נשיאנו שמסר לו רצון הקב"ה, אזי זה גופא יהי כלי שיומשך

לו חיות בכל פעולותיו במילוי רצון כ"ק מו"ח אדמו"ר הכ"מ.

(מסכתב י"א אלול השי"ת)

”שלעפמ ער כביכול דעם רבינ' מיט זיך”

...ורוא האט ער צום רבינ' וואס ער שלעפמ עם מיט זיך אין קאלעדזש, כי כוחות המשלה נמצאים בו, וכאשר גופו הוא הולך לקאלעדזש, הרי גם נפש האלקית האסורה בגוף זה מוכרחת ללכת ג"כ, ובדרך ממילא גם כוחות הרבי המלוכשים בנפש האלקית זו, וכנ"ל, דמקצת מן העצם כו', נמצא שלעפמ ער כביכול דעם רבינ' מיט זיך.

...ויזיף שיעור בלימוד התורה בכלל ותורת חב"ד בפרט ותורת כ"ק מו"ח אדמו"ר הכ"מ ביחוד, אשר כל זה הוא עצה שלא יבלבלוהו מחשבות שהן צריכות להיות זרות לו, ויוכל למלא תפקידו תפקיד נשמתו בעלמא דין מתוך מנוחת הנפש.

(מסכתב כ"ד אלול השי"ת)

”אין עוד ביכלתו להפסיק ח"ו ההתקשרות”

...לכאורה יש בידו לומר, כיון שנדמה לי (היפך מה שכתב הרמב"ם הל' גירושין סוף פ' ב') שרצוני לבקר וללמוד בקאלעדזש, אלא שיש מי שאומר שאין זה מתאים בשביל מעמדי ומצבי בכלל, כי אין מתאים לציוור של תמים ולציוור של תלמיד

כ"ק מו"ח אדמו"ר הכ"מ, אשר אז כ"ק מו"ח אדמו"ר הכ"מ מלוה אותו בכל דרכיו וא"כ בהליכתי לקאלעדזש מוכרח הוא כביכול ללכת אתי לשם, עפ"י פסק רז"ל תלמיד שגלה מגלין רבו עמו (מכות י', א'), הנה מי אומר שמוכרח אני בכל זה ולשעה אפסיק ח"ו הציוור של תמים וכן אפסיק ח"ו לפי שעה הציוור של חסידו של כ"ק מו"ח אדמו"ר הכ"מ וממילא יפלו השענות,

אבל אין זה בידו כבר, ועל פי הידוע גם בתורת הנגלה, אשר גר שנתגייר הרי שוב אינו יכול לחזור ח"ו, ואף אם יחטא אח"כ בכ"ו ישראל הוא כיון שנתגייר פעם אחת. ועל דרך זה כן הוא בקדושה גופא, כי מי שנעשה חסיד פעם אחת ומי שנתקשר לאדמו"ר אשר במילא ה' כמים הפנים אל הפנים ונתקשר אדמו"ר עמו, הנה אין עוד ביכלתו להפסיק ח"ו ההתקשרות, כיון שזה תלוי גם בהאדמו"ר, והוא ברוב טובו וחסדו אסור עמו באיזקים, ועל דרך מה שכתוב באגרת התשובה רפ"ז מלך אסור ברהטים ברהיטי מוחא כו', ולכן נקרא הקב"ה מלך עלוב עיי"ש, אשר על דרך זה הוא בצדיקים ובפרט בנשיאי הדור ובפרטי פרטיות נשיאי תורת הנסתר, וכידוע בזה (ח"ב דל"ח ע"א) אשר מאן פני האדון הוי' דא רשב"י.

...אין רצוני להאריך בזה, כי בטוח אני אשר סוף כל סוף זרוק חוטרא לאיורא אעיקרא קא, ויתגלה בו העיקר והשורש, שזוהו ההתקשרות לכ"ק מו"ח אדמו"ר הכ"מ על ידי אשר נלך "בדרך ישרה אשר הורנו מדרכיו ונלכה באורחותיו", ויבשרני בשרות טובות בזה.

(מכתב המשך להנ"ל, כ"ח מרחשוון תשי"א)

מעמזו וראז

ש"פ בא תשנ"ב

דאס איז די העכסטע צייט!

דובר כמ"פ שכבר "כלו כל הקיצין" וסיימו הכל, והגאולה היתה צריכה לבוא כבר מזמן, ומפני טעמים שאינם מובנים כלל וכלל עדיין לא באה.

מזה מובן, שעכ"פ כעת, צריכה הגאולה לבוא תיכף ומיד ממש. ובלשון העולם: זהו הזמן הכי נעלה (העכסטע צייט!) לגאולה האמיתית והשלמה!

ולהעיר, שבלשון "הזמן הכי נעלה" (העכסטע צייט!) מרומז תוכן הגאולה - ש"זמן" הקשור עם מדידה והגבלה (עבר הווה ועתיד), נעשה ("הזמן הכי נעלה", באופן שאין למעלה הימנו. כלומר, שהגבול (זמן) עצמו נעשה בלי גבול (הכי נעלה), עד שמתאחדים ממש, ע"ד המדובר לעיל בענין "אתפריעו כל בהורין".

ואדרבה: עיקר ההדגשה בזה היא על הגבול של "זמן" גשמי - כי ברוחניות (עד לדרגות "הכי נעלות") יש כבר שלימות הענינים עד לשלימות הגאולה (רוחנית), עיניהם הרוחניות דבנ"י רואים כבר את הגאולה; כעת צריך רק לפתוח את העינים הגשמיות, שגם הם יראו את הגאולה כפי שהיא בגלוי לעיני בשר בזמן הזה.

”אני זוכר את המילים הללו: אתם גם צריכים לפעול! אני אומר לכם, אני אעזור לכם ככל יכולתי, אבל אינכם יכולים לשקוט ופשוט לסמוך עלי לזמרי. אתם מוכרחים לפעול בעצמכם, ואני אעזור...”

זכרונותיו של הרב חיים משה סאפוטינסקי שהגיע 770 בתור בחור מן הישיבה במונטריאול לרגל יו"ד שבט תשי"א.

יו"ד שבט תשי"א חל ביום רביעי. בבוקר הרבי התפלל כש"ץ לפני העמוד, ולאחר התפילה, נכנס הרבי לחדרו. לאחר זמן מה התכוננו החסידים להכניס לרבי את ה"כתב התקשרות", והודיעו לאלה שחתמו עליו שיתאספו ליד הדלת - היו הרבה חסידים שחתמו, אני גם הייתי שם. הדלת נפתחה - כמדומני הרב חודקוב פתח - ונדהפנו פנימה. כשנכנסו ראינו את הרבי יושב בכסאו ולומד משניות. א' מהחסידים, איני זוכר האם זה היה הרב קארנובסקי או מישהו אחר, ניגש לרבי והניח את "כתב התקשרות" לידו. הרבי קרא את זה, והתחיל לבכות... לבכות! הוא לא סתם בכה, הוא התייפח... כפי שהיינו רואים לפעמים בהתוועדויות מאז ההסתלקות... עברו מספר דקות עד שהרבי נרגע מהבכי, ואז הוא לקח לאמתחתו את ה"כתב התקשרות", כאשר ראינו שקיבל את זה, הבנו שיהיה לנו רבי, ברוך ה'. יצאנו מן החדר, ולאחר זמן מה יצא הרב חודקוב ואמר לחסידים שחיכו שם, שהעבר בשעה שמונה תהיה התוועדות לכבוד יו"ד שבט. ידענו שמשוה הולך לקרות...

”לאחמ"כ, נסעו כל החסידים לאוהל של הרבי הקודם. אני ועוד כמה נסענו ברכב, והיו גם כמה אוטובוסים. כשהיינו עם הרכב בדרךנו חזור, ראינו את הרבי בדרכו לאוהל, מיד הסתובבנו וחזרנו חזרה, רצינו לראות איך הרבי מתפלל באוהל. הגענו ועמדנו מעט רחוק. הרבי החזיק בידו מענה לשון, והחל לבכות מאוד, בכה ובכה... באותם ימים לא היה עדיין מבנה על הציון, הכל היה פתוח. הוא עמד שם במשך זמן ארוך, כשעה וחצי או יותר. במשך כל אותו הזמן, כל נוסעי הרכב המתינו עד שהרבי יסיים, ואז נסענו אחריו 770.

בשמונה בערב החלה ההתוועדות. הרבי נכנס פנימה עם הגאולה בידו, כדרכו, ותפס את מקומו בראש השולחן. חסידים החלו לומר לרבי 'לחיים',

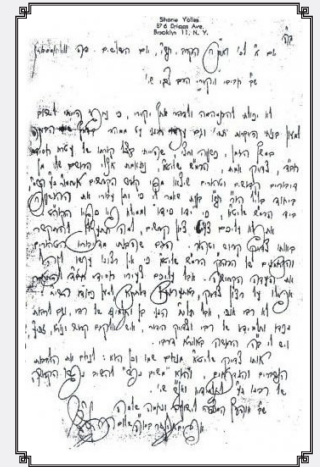

JEM 105061

אתפלא עליכם צעירי צאן קדשים,

למה תתעצלו להתקשר באותו צדיק קדוש וטהור!?

לקמן מובא מכתבו המיוחד והנפלא של הרב הגאון ר' אפרים אליעזר יאלעס ע"ה, אב"ד פילדלפיה, שכתב כבר ביום השלושים להסתלקות כ"ק אדמו"ר מוהרי"צ נ"ע לאחר מקורבני משפחתו. המכתב גדוש ורצוף ביטוי חיבה והערצה - בנימה אישית של הכותב - כלפי "הרמ"ש שליט"א, על פי היכרותו עמו בשנים שלפני כן, וכותב שלמרות שאינו רבי, אולם מכיון שהוא הסתופף במשך ימי חייו בצל רבנים - "יש לי ב"ה הרגשה באוירא דרבי" ... והוא מעודד ומחזק אפוא את ההתקשרות של חסידי חב"ד אל "עטרת חסידי חב"ד, צדיק אמת, הרמ"ש שליט"א".

צילום המכתב

ב"ה. יום א' לס' ואתה הקרב, תש"י, יום השלושים, פה ווילאמסבורג
ש"ב חביבי ויקירי הרב צבי שי'
לא יכולתי להתמהמה ולדבר אתך יקירי, כי נחפו הייתי לשוב למעון בנותי היקרות תחי' וגם עכשיו הנני מעט ממחר בדרך שובי הביתה.

במשך הזמן, כשעה וחצי, שהייתי בצל קורתו של עטרת חסידי חב"ד, צדיק אמת, הרמ"ש שליט"א, נתאמת אצלי הרושם שלי מן דיבורים קדושים וטהורים שיצאו מפי קודש הקדשים אדמו"ר נ"ע הכ"מ, ביחוד בליל הו"ר תש"ו בעת שאמר לי כי יתן עבורי את ההושענה ביד הרמ"ש שליט"א, כי ידו כידו וממילא פיו כפיו הקה"ט.

אתפלא עליכם צעירי צאן קדשים, למה תתעצלו להתקשר באותו צדיק קדוש וטהור. הגם שהבנתי מדיבוריו הטהורים והנאמנים של הרה"ק הרמ"ש שליט"א כי אין רצונו עכשיו לנהל את העדה הקדושה, אבל עליכם צעירי חסידי חב"ד להתגבר אפילו על רצון צדיק, באתערותא דלתתא, למען כבוד השי"ת.

לא רבי אנכי, אבל תלי"ת הנני בן ותלמיד של רבי, וגם לרבות נכדו ותלמידו של רבי וצדיק הדור, איש אלקים קדוש ונורא, זי"ע, ויש לי ב"ה הרגשה באוירא דרבי.

אותו צדיק שליט"א מנחם שמו וכן הוא: לנחם את הלבבות הנשברים והנדכאים, והוא "משיב נפש" להשיב נפשו הקדושה של רבינו נ"ע לתלמידיו ואנ"ש שי'.

ש"ב אוהבו המצפה לישועה ונחמה שלימה
אפרים אליעזר במו"ה שלום הכהן יאלעס

>>> המשך היותן מענה 3

הקונט' נקרא "קונטרס מאמרים תרפ"ב" - וכולל שלושה מאמרים מראשית שנת תרפ"ב שנמצאו לאחרונה בכתב-יד. למאמרים נלוו הערות ומראי מקומות. בתחילתו תמונת כ"ק אדמו"ר מוהרי"צ נ"ע. בסופו פאקסימיליות מכת"י מעתיק ותולדות כ"ק אדמו"ר מוהרי"צ נ"ע.

הקונטרס נתון בתוך נרתיק פלסטיק יחד עם שני שטרות של דולר לצדקה, צבעו אדום והוא מכיל כ-50 עמודים. ה'פתח דבר' נושא את התאריך "מוצש"ק פ' בא".

בעת החלוקה ענה על בקשות ברכה של אחדים: 'אמן', 'הצלחה רבה', 'ברכה והצלחה', 'רפוש' וכיו"ב.

בסיום החלוקה הניח כ"ק אד"ש שלושה קונטרסים בתוך סידורו, המתין וחילק למאחרים שעוד לא קיבלו, אחר נגע בפרוכת (לא בקצה כרגיל), ויצא את הזאל תוך כדי עידוד השירה בעזו. בדרך נעצר לחלק לעוד, וכן המתין שירימו דף קודש מהרצפה. כשעבר ליד הצלמים סימן לעברם - בשאלה האם קיבלו, ועלה לחדרו. לפני שנכנס לגעה"ת שוב עודד את השירה.

החלוקה הסתיימה ב-10:30, לאחר יותר משלוש שעות של חלוקה, בהם חילק כ"ק אד"ש כ-7,000 קונטרסים (!).

מיד לאחמ"כ חזרו שני תמימים רבנים את ב' 'האותיות' הראשונות ממאמר 'באתי לגני', כהמנהג.

מאוחר יותר התקיימה התוועדות-ענק ברוב פאר.

יום רביעי, יו"ד שבט

מ"ב שנה לנשיאות כ"ק אדמו"ר שליט"א

כ"ק אד"ש נכנס לתפילת שחרית ב-10:10, ונעמד ליד העמוד. את הקדיש דרבנן אמר מתוך דף הקדיש הנמצא בתוך הסידור, לפני שפסע ל"עושה שלום" סגר את הסידור.

מהפרטים המיוחדים בתפילה זו: אמר את כל "ישתבח" בקול. בקריאת שמע אחז את הציציות ביד ימינו שלא כרגיל, וכך גם הניחן על עיניו באמירת "שמע ישראל".

בשיעור תהלים שאחר התפילה, התחיל וסיים בקול כל פרק. את הפסוק "פדה בשלום נפשי גו" אמר בקול. לפני שהתחיל בשיעור היומי הי' נראה שאמר בע"פ את פרק כ' (כיון שהי' חתן לא אמרו תחנון).

בשעה 1:55 יצא כ"ק אד"ש למקוה (לבוש במעיל).

לאהל נסע ב-3:30 (עם המעיל), לפני כן נתן מטבעות למזכירים שי', ואח"כ גם סימן לצלמי הוידאו שהיו שם לבוא לקבל. אחר סימן בידו לשלום ונכנס לרכב.

מעמו וראו

ש"פ בא תשרי

כגואל ראשון כך גואל אחרון

ידוע שביום ההילולא של צדיק עולה נשמנו למעלה יחד עם "כל מעשיו ותורתו ועבודתו אשר עבד כל ימי חייו", וזה "מתגלה ומאיר בבחי' גילוי מלמעלה למטה .. ופועל ישועות בקרב הארץ".

וביארצייט בכל שנה ושנה נוספת עלי' שלא בערך בנשמת בעל ההילולא (שהו הטעם לאמירת קדיש ביום היארצייט בכל שנה), ועלי' "בעילוי אחר עילוי".

ובסגנון פרשתנו: ביום יו"ד שבט נעשה אצל בעל ההילולא - משה רבינו שבדורנו (כידוע שאתפשוטא דמשה בכל דרא ודרא) - "בא אל פרעה", "דעייל לי קב"ה אדרין בתר אדרין" ("בעילוי אחר עילוי") אל פרעה דקדושה, "דאתפריעו ואתגליין מיני' כל נהורין". ובכל שנה - ועד"ו בשנה זו - נוספת בזה עלי' נעלית יותר, עד - שלא בערך.

והגילוי מ"בא אל פרעה" אצל נשיא הדור - ש"הנשיא הוא הכל" - נמשך ומתגלה למטה ו"פועל ישועות בקרב הארץ", אצל כל אנשי הדור (ובפרט מצד בחי' משה שבכאו"א מישראל), נשמות בגופים דוקא.

ובפרט שדורנו זה - כפי שאמר בעל ההילולא - הוא הדור האחרון לגלות והדור הראשון לגאולה, שדור זה (דעקבתא דמשיחא) הוא גלגול מהדור דיוצאי מצרים, כך שמתחזקת יותר ההשוואה של בעל ההילולא נשיא דורנו (משה שבדורנו) למשה שבדורו - כמאחז"ל משה "הוא גואל ראשון הוא גואל אחרון".

ב-6:30 לערך חזר כ"ק אד"ש מהאהל. כעבור דקות מספר נכנס לתפילת מנחה - לפני העמוד. בטרם התחיל את התפילה פתח את דף המשניות והתחיל מ"מחט כו" ואמר קדיש דרבנן. אח"כ פתח את הסידור ואמר בקול "אשרי".

בקדושה, לפני "ובדברי קודשין" הפסיק לרגע.

בסיום התפילה עלה כ"ק אד"ש לבימתו, למקומו הרגיל, והחלה תפילת ערבית.

אחר התפילה סימן כ"ק אד"ש לחלוקת דולרים, ירד במדרגות הבימה לעבר מקום החלוקה. למטה המתין השר משה שי' קצב, שכבר נכח מעת תפילת מנחה, יחד עם צוות עוזריו. בהגיע כ"ק אד"ש אל השולחן הציג הריל"ג שי' את השר קצב באמרו שהוא "שר התחבורה". הנ"ל הגיש את ידו באמירת 'שלום עליך כבוד הרבי', כ"ק אד"ש לחצה ופתח עמו בשיחה בת כ-15 דקות! כשידיהם לחוצות עד סיום השיחה.

אח"כ הציג השר קצב את בנו וכמה מעוזריו שי' וקיבל שלושה שטרות. אח"כ המשיך כ"ק אד"ש לחלק שטר א' לכאו"א, ולכו"כ נתן כ"ק אד"ש דולר נוסף.

כרגיל בזמן האחרון שרו את הניגון "שובה ה' עד מתי" בעת החלוקה, כמו בעוד הרבה הזדמנויות אחרות. ניגון זה התחבב מאוד על אנ"ש והתמימים. בפרט לאור תגובות העידוד המיוחדות של כ"ק אד"ש להם זוכים בעת שירת ניגון זה. גם הפעם עודד כ"ק אד"ש כמ"פ בעת ששרו את הניגון.

בסיום הניח כ"ק אד"ש שטר א' בתוך סידורו, עודד את השירה. ובדרך צאתו הוציא כ"ק אד"ש את השטר מתוך סידורו, והניח בתוך קופת הצדקה (החדשה)...

גם למטה בביהמ"ד וגם למעלה (ליד המעלית) בירך נוסעים לדרכם.

את תקהלויות רבות נוצרו על פני הזאל, בנסיון לשחזר וללקט את פירורי המידע משיחת כ"ק אד"ש עם השר.

תוכן השיחה נסב אודות הדיבורים הנשמעים בזמן האחרון בעניין מתן אוטונומי' לערבים בחלקים מא"י, ואודות עמדתו של ראש הממשלה מר שמיר בנושא. כ"ק אד"ש התבטא באופן חריף ביותר, ובין השאר אמר: "אני כל הזמן לחמתי שתהי' ממשלה של שמיר, וכשם שעשיתי הכל שהי' ביכולתי שתקום דוקא ממשלה שראש הממשלה יהי' שמיר הרי באם ימשיכו בכיוון זה אודות דיבורים כאלו אזי אני (כאן אמר כ"ק אד"ש את שמו הק') יהי' הראשון שילחם בכל התוקף ובכל הכחות שלי נגד שמיר שתתפרק הממשלה!".

איך למתי להחות זאת! מיד במוצאי שבת מתחילים לפעול שטורעם בכל מקום ומקום!

...עלול ה"קלוגינקער" לבלבל את היהודי עם הטענה: ישנם שני מעת-לעת בלבד עד יום ההילולא (ביום שני), שדוקא אז מתגלה "כל עמל האדם שעמלה נפשו בחייו", ואזי נשמתו מתעלת לעולם נעלה יותר - ואם כן מה הדחיפות להתחיל עכשיו להתכונן ליום ההילולא?

הנה בעל ההילולא עצמו הבהיר זאת במאמר שהוציא ליום ההילולא שלו - המשך באתי לגני ה'ש"ת - שם הוא כותב שאחד מהפירושים ב"צבא" ("צבאות השם") הוא - "זמן מוגבל", "דלכל אדם יש לו זמן קבוע". בפרטיות יותר זאת אומרת - שבנוגע לכל ענין וענין שבעבודה, יש לאדם "זמן מוגבל" מתי עליו לפעול זאת, ואין הוא יכול לדחות זאת לאחר כך.

ועד"ז בעניננו: כדי לבצע את העבודה הקשורה עם יום ההילולא יש "זמן מוגבל", ומכיוון שעומדים ימים ספורים לפני יום ההילולא, זהו ה"זמן מוגבל" בו צריכים לבצע את העבודה, ואין זמן אחר לדחות אליו (ובפרט שעומדים בשבת שמיני מתברך יום ההילולא - שזהו ענין שהזמן גרמא ממש) - הן בנוגע לעצמו, והן בנוגע לעורר יהודים אחרים, ובאופן של "ילכו מחיל אל חיל". - וכל הזריז הרי זה משובח, וכל המרבה הרי זה משובח.

...ובפשטות:

מיד ממוצאי שבת זו יתחילו "קלאפן דעפעשן" (כפי שנהגו לומר ברוסיה), זאת אומרת לשלוח מברקים, ובזמן הזה - לטלפן (או למסור זאת בזריזות באיזה אופן שיהיה) בכל מקום ומקום שנמצאים בו יהודים, ולכל יהודי שניתן להגיע אליו (שהם כולם שייכים לנשיא דורנו, כי "הנשיא הוא הכל"),

- וכל ישראל בחזקת כשרות, לכן צריכים ליצור קשר עם כל מקום וכל יהודי, ובשעה שידברו דברים היוצאים מן הלב ויראו דוגמא חי, בודאי יפעלו -

שיעשו שטורעם (בכל מקום ומקום באופן המתאים) בכל הענינים הנ"ל הקשורים עם יום ההילולא ובעל ההילולא.

קטעים משיחת ש"פ בא תשמ"ו - מונה (תרגום חופשי מלקו"ש חכ"ו ע' 331 ואילך).

מעמדו וראו

י"ד שבט תשכ"ג

על כאו"א 'לודויע'

והיינו שהוריעה שזרע יעקב אבינו - וכן נשיאי ישראל שבכל דור ודור (כמ"ש בספר קהלת יעקב (לבעהמ"ח מלא הרועים) מע' רבי ש"נשיא" הוא ר"ת ניצוצו של יעקב אבינו), עד לנשיא דורנו בעל ההילולא - בתלמידיו, חסידיו ומקושריו, כוונתו בהוריעה היתה, שכל אחד מהם לא יסתפק בעבודתו בתומ"צ לעצמו, כי אם, יבנים "כמה כורין", יעמיד מחנות מחנות של צבאות הוי', העוסקים בגליא דתורה ובפנימיות התורה ובקיום המצוות [הדורים באהבת ישראל].

פרסום ראשון

מכתב כללי-פרטי עם הוספות בכתי"ק

להרב מנחם ישראל מלוב ע"ה - מעסקני חב"ד בבני ברק אה"ק

פענוח:

ט שבט, התשי"א.

הרה"ח הו"ח אי"א וכו'

מו"ה מנחם ישראל שי'

שלום וברכה:

המכ[תב] והפ"נ שלו נתקבל, ואקראו בל"נ על ציון כ"ק מו"ח אדמו"ר הכ"מ. ביום היא"צ הבע"ל.

וצדיקא דאתפטר, דאשתכח בהאי עלמא יתיר מבחיוהי, בטח יתן ברכתו והשי"ת ימלא ברכתו בגשמיות וברוחניות.

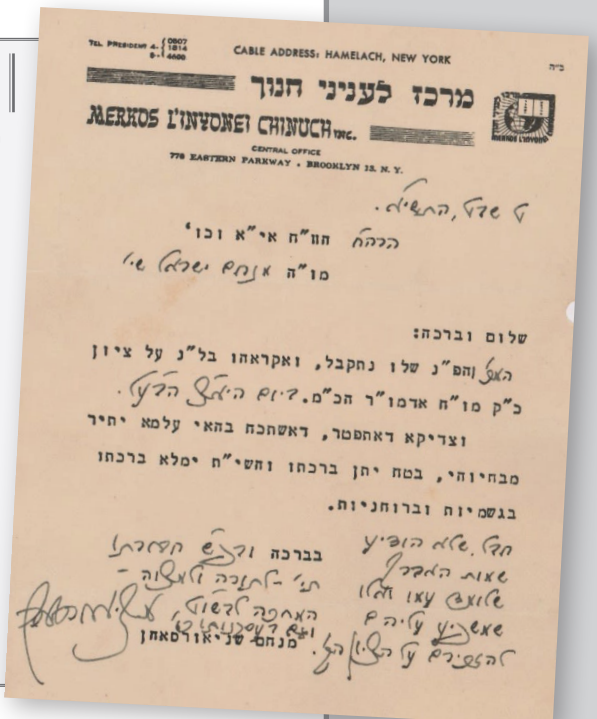
חבל. שלא הודיע שמות האברך שלומד עמו ואלו שמשפיע עליהם להזכירם על הציון הק'.

בברכה ובפ"ש חברתו תי' - לתורה ולמצוה -

המחכה לבשו"ט וגם בעסקנותו כו'

מנחם שניאורסאהן

/חזי"ק/

"והלכת בדרכיו" של הנשיא!

ענינו של נשיא הוא לא רק היותו מורם מעם, אלא עיקר ענינו להיות קשור עם העם, אבל באופן שינשא ויגבי' את העם.

ועד הלשון הידוע "גופא בתר רישא אזיל", והיינו, שכשם שהראש שהוא למעלה מהגוף אינו באופן שהוא מובדל ח"ו מהגוף (שאז חסר לא רק בגוף, אלא גם בראש), אלא הפעולה והתפקיד של הראש, שבהיותו למעלה מן הגוף, יהי' גם קשור עם הגוף להנהיגו כו', והיינו, שע"ז ש"החכם עיניו בראשו", ה"ה רואה לאן צריך כל הגוף לפנות, ממה צריך להזהר, ואחרי מה ללכת ולרוץ - כך גם ענינו של נשיא ו"ראש" בישראל, שאע"פ שלכאורה הוא למעלה מהעם (הגוף), והרי קשה להידמות אליו וללכת בדרכיו, הנה אדרבה, כיון שהוא הנשיא, הרי זה גופא הוכחה שצריך לילך בדרכיו עכ"פ מעין זה, ולאחרי שכבר סלל את הדרך.

ובמכ"ש וק"ו ממה שמצינו בנוגע להקב"ה בכבודו ובעצמו, שישנו הציווי "והלכת בדרכיו", "מה הקב"ה נקרא חנון אף אתה הי' חנון, מה הקב"ה נקרא רחום אף אתה הי' רחום":

מעיקרי האמונה - שהקב"ה הוא "אמיתית המציאות", ואין אף אחד מהנמצאים שיכולים לדמותו אליו, כמ"ש "אל מי תדמינוי", כפי שהרמב"ם מאריך בזה, וקובע זאת בתור יסוד לכל ספרו, שזוהי ההתחלה בהלכות "יסודי התורה" עצמם, ועד שנקרא "יסוד היסודות". ואעפ"כ אומר הקב"ה בעצמו שצריך להידמות אליו וללכת בדרכיו, והיינו, שמדגישים בפירוש שדרכים אלו הם דרכיו של הקב"ה, שהוא אמיתית המציאות ואף אחד לא יכול להידמות אליו, וביחד עם זה אומרים שרצה הקב"ה ונתן כח שאם רק יהי' "ובחרת בחיים", לבחור את דרך החיים הנכונה, אזי יוכלו לילך בדרכיו של הקב"ה.

ואם הדברים אמורים בנוגע להקב"ה עצמו - הרי מזה מובן גם בנוגע לאלו שמביאים את רצון ודבר ה' ליראיו ולכל אשר בשם ישראל יכונה, שגם הענינים שהיו הדרכים שלהם, וגילו אותם, הרי שזה היה בכוונה שיהיה "גופא בתר רישא אזיל", שילכו בדרכיהם כשם שישנו "והלכת בדרכיו" לגבי הקב"ה עצמו.